

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **O. H.,**
bytem
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. JMK 93692/2017, sp. zn. S-JMK 74817/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2017, doručeného dne 27. června 2017, č. j. JMK 93692/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. března 2017, č. j. ODSČ-37480/16-125, jímž byla uznána vinnou ze správních deliktů podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „silniční zákon“, příp. „zákon o silničním provozu“), které byly specifikovány ve výroku rozhodnutí Magistrátu města Brna.
2. V žalobních námítkách namítá, že nebyla splněna podmínka k zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f silničního zákona o skutku specifikovanému ve výroku I., jelikož správní orgán žalobkyni ohledně tohoto skutku nezaslal výzvu k úhradě určené částky.
3. Dále poukazuje na to, že uložená pokuta je nezákonná, a její výměra nepřezkoumatelná, a to zejména z toho důvodu, že správní orgán při svých úvahách o výměře pokuty zohlednil pouze to, že neshledal žádné polehčující okolnosti, a zcela tak přehlédl zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 silničního zákona. Dále tvrdí, že správní orgán žádným způsobem nepopsal svou rozhodovací praxi v obdobných případech.
4. Taktéž namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že odůvodnění spočívá v citaci několika ustanovení, a výčtu podkladů rozhodnutí, a následném konstatování skutkových a právních závěrů, aniž je odůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností. Není např. zřejmé, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace ohledně všech správních deliktů potvrzuje oznámení přestupku.
5. V další části žaloby brojila proti dostatečnému prokázání jednotlivých skutků, přičemž se vyjádřila podrobně ke každému ze čtyř skutků, které jsou jí kladeny za vinu.
6. Dále namítá, že správní orgán neodůvodnil a ani neprokázal, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Stejně tak správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o stání nebo o zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky těchto pojmů podle § 2 písm. n), o) silničního zákona. Správní orgán rovněž při úvahách o materiální stránce správních deliktů pouze konstatoval, že se v daném případě nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu, nicméně správní orgán se konkrétními okolnostmi daného případu vůbec nezabýval, a jedná se tak o závěr nepřezkoumatelný.
7. Správní orgán také nijak neodůvodnil závěr, že údajné správní delikty jsou projednatelné v blokovém řízení a že údajné porušení pravidel vykazuje znaky přestupku (správní orgán se např. nijak nezabýval zaviněním řidiče žalobkynina vozidla).
8. Žalobkyně rovněž namítá, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek myšlenkové činnosti.

9. V další části žaloby namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Poukazuje na to, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona a podle žalobkyně by měl být uveden odkaz na konkrétní ustanovení. Tomuto požadavku však výrok nevyhovuje. Žalobkyně tvrdí i to, že popis skutku ve výroku v případě jednotlivých skutků neumožňuje subsumpci pod právní normu, není možné z výroku jednoznačně dovodit konkrétní porušení právních pravidel a popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení těchto ustanovení, ve výroku zcela absentuje. Z výroku nelze podle žalobkyně ani dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Namítá též to, že z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla a výrok připouští i takový výklad, že se správní delikt stal jindy a jinde, než kde a kdy byl obecní policií zjištěn. Dále tvrdí, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.
10. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo podle žalobkyně i oznámení o zahájení řízení (příkaz), současně namítá též nedostatečné sdělení obvinění, což ji zkrátilo na právech, neboť mu nebylo podrobně sděleno obvinění a nemohla se řádně hájit.
11. Rovněž namítá, že místo přestupku je ve výroku III. a IV. specifikováno nedostatečně, neboť na základě jeho popisu nelze učinit jednoznačný závěr, že by vozidlo žalobkyně zastavilo skutečně v místě, kde by se jednalo o chodník, resp. o místo, kde by platila značka č. B 28 (viz výše).
12. Taktéž tvrdí, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu.
13. Dále namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Z odůvodnění lze tedy dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě znění silničního zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., současně však správní orgán v odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ neaplikoval. Výrok je tedy v rozporu s odůvodněním.
14. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle žalobkyně v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

15. Následně tvrdila, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti a s ohledem na skutkové okolnosti nejednala žalobkyně ani v nedbalosti nevědomé.
16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 10. 2017 navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobkyně podala blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Jednotlivé žalobní námitky označil za nedůvodné a podrobněji se vyjádřil zejména k spekulacím ohledně fotodokumentace a prokazování skutkového stavu. Celkově označil podanou žalobu za nedůvodnou s tím, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu věci.
17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.

Nutnost výzva k úhradě určené částky v případě skutku I.

18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, posuzoval obdobnou situaci, kdy bylo vedeno řízení proti domnělému pachateli přestupku s negativním výsledkem a následně bylo přistoupeno k řízení proti provozovateli vozidla, aniž by zahájení řízení přecházela výzva ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud jasně konstatoval, že „[m]agistrát města Pardubic tedy bezodkladně po zjištění přestupku měl indicie, které nasvědčovaly tomu, že vozidlo na předmětném místě zanechal pan V. Proto s ním jako s podezřelým z přestupku zahájil přestupkové řízení a nevydával výzvu provozovateli vozidla podle § 125h odst. 1 zákona, neboť podmínka pro její vydání dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona, že totožnost řidiče nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku, nebyla naplněna. Přijde-li se určitá osoba nahlásit na služebnu policie, že řídila vozidlo, s nímž byl spáchán přestupek, jsou to indicie opravňující správní orgán zahájit vůči této osobě přestupkové řízení, jedině že by přistoupily jiné vážné okolnosti, které by tvrzení této osoby vylučovaly či zpochybňovaly. Taková situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgány se tak nedopustily procesního pochybení, pokud zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem nepředcházel postup podle § 125h zákona.“ Závěrem citovaného rozhodnutí pak uzavřel, že „[n]a základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud chybně posoudil otázku aplikace § 125h zákona o silničním provozu. Neobstojí paušální argumentace, že vydání výzvy k úhradě určené částky podle § 125h zákona musí vždy předcházet zahájení řízení o správním deliktu s

provozovatelem vozidla. Ze zákona o silničním provozu vyplývá, že výzva k uhrazení určené částky předchází zahájení řízení podle § 125f zákona jen tehdy, jsou-li naplněny podmínky dle § 125h odst. 1 zákona. V projednávaném případě nebyly podmínky pro vydání výzvy k uhrazení určené částky naplněny, neboť totožnost řidiče byla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Námitka nesprávného posouzení této otázky krajským soudem je proto důvodná.“

19. V citovaném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud taktéž zabýval tím, jakým způsobem přistoupit k případným obstrukčním praktikám v případech, že se jedna konkrétní osoba opakovaně bude dostavovat ke správnímu orgánu s tím, že je pachatelem nejrozličnějších přestupků.
20. V nyní posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že v případě skutku I. podal dne 20. 3. 2015 na Městské policii Brno vysvětlení p. J. H., který uvedl, že vozidlo RZ: dne 20. 3. 2015 zaparkoval na ulici a není si vědom, že by se něčeho dopustil. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že Krajský úřad Jihomoravského kraje dne 24. 2. 2016 rozhodnutím č. j. JMK 29519/2016 zrušil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3. 12. 2015, č. j. ODSČ-71570/15-34, kterým byl shledán p. H. vinným z přestupku spáchaného s vozidlem RZ: dne 20. 3. 2015 na ulici dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu s tím, že v řízení nebylo prokázáno, že by p. H. byl pachatelem přestupku. Následně správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobkyni řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla.
21. Jedná se tak o zcela identický postup, který posuzoval Nejvyšší správní soud ve shora citované věci a zdejší soud proto nemá žádný důvod odchýlit se od závěrů, které Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozsudku. Zdejší soud proto ve shodě s Nejvyšším správním soudem konstatuje, že nebyla naplněna podmínka dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu pro vydání výzvy provozovateli vozidla dle citovaného ustanovení, neboť totožnost řidiče byla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Absence výzvy dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu v případě skutku I. tak není vadou řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokuta

22. Nedůvodné shledal soud i námitky ohledně uložené pokuty. Podle ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016, podle kterého rozhodoval o sankci správní orgán prvního stupně, platilo, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán (pro fyzické osoby ve spojení s ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem).
23. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu obsahuje jednak základní pravidlo, že správní orgán musí přihlédnout k závažnosti deliktu a následně dále demonstrativní výčet kritérií, ke kterým může (ne nutně musí) správní orgán přihlédnout.

24. Správní orgán prvního stupně jasně uvedl, že při konkretizování sankce správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Zabýval se podstatou deliktu provozovatele vozidla a principem proporcionality sankce provozovatele a možné sankce řidiče. Zabýval se tím, zda provozovatel měl možnost vyhnout se postihu a zda tuto možnost využil. Konstatoval, že existence (škodlivého) následku je vyloučena podmínkou nástupu odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu a zohlednil četnost porušení § 10 zákona č. 361/2000 Sb.
25. Soud má tak za to, že správní orgán zohlednil relevantní skutečnosti, neboť v případě správního deliktu provozovatele vozidla nenese provozovatel odpovědnost za přestupkové jednání řidiče, ale pouze za nedostatečně vigilantní plnění svých zákonných povinností souvisejících s výkonem jeho vlastnického práva, nelze k některým uvedeným zákonným kritériím přihlížet z podstaty věci.
26. Podle názoru soudu žalovaný vhodně doplnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konstatováním, že sankce je přiměřená s ohledem na více správních deliktů provozovatele vozidla, neboť tato skutečnost jasně svědčí o vztahu žalobkyně k plnění jejích právních povinností, resp. o způsobu její péče o vlastní majetek. Opakované páčání deliktního jednání soud považuje za důvod pro uložení sankce v horní polovině sazby i v její maximální výši. Obě správní rozhodnutí musí být vykládána jako celek a jako celek odůvodnění sankce ob stojí.
27. Závěrem soud poukazuje na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou rationální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v

jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. podtržení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

28. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný excés ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí

29. V případě tvrzeného nedostatku skutkových zjištění žalobkyně předně brojila proti tomu, že správní orgán neuvádí, že by z fotodokumentace vyplývalo, že by se jednalo o vozidlo žalobkyně (a to ohledně žádného skutku), a tato skutečnost tak nebyla prokázána, neboť jediným použitelným důkazem ohledně porušení pravidel je právě fotodokumentace.
30. Z protokolu o provedení dokazování (str. 124 spr. spisu) vyplývá, že jako jeden z důkazů byla provedena (čtením) karta vozidla. Karta vozidla RZ: je založena na čl. 67-68 správního spisu. Ze str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že ke každému ze skutků byla karta vozidla čtena jako důkaz. Fotodokumentace ke všem skutkům obsahuje zachycení RZ vozidla. Tyto důkazy ve svém souhrnu poskytují dostatečnou oporu pro závěr o tom, kdo je provozovatelem vozidla. Jen pro dokreslení z fotodokumentace zároveň vyplývá i odkaz na webové stránky x
31. Tuto část námitky, která byla vznesena ke všem skutkům, považuje soud za nedůvodnou.
32. Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že odůvodnění spočívá v citaci několika ustanovení, a výčtu podkladů rozhodnutí, a následném konstatování skutkových a právních závěrů, aniž je odůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností. Není např. zřejmé, jak správní orgán dovodil, že fotodokumentace ohledně všech správních deliktů potvrzuje oznámení přestupku.
33. Soud nesouhlasí s tím, že by z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo možno dovodit, jak bylo provedeno hodnocení důkazů. Z tohoto rozhodnutí (str. 4 a 5) je patrný seznam provedených důkazů mimo ústní jednání. V rámci tohoto seznamu je vždy uvedeno jako jeden z důkazů „zhlédnutí fotodokumentace“, přičemž fotodokumentace je klíčovým důkazním prostředkem v případě všech zjištěných správních deliktů. Správní orgán prvního stupně zjevně provedl hodnocení fotodokumentace právě v rámci uvedení seznamu realizovaných důkazů, přičemž ke každé ze zhlédnutých fotodokumentací ve

stručnosti uvedl, co z té které fotodokumentace zjistil. Soud považuje takové shrnutí za dostačující, zejména když je v souladu s obsahem správního spisu.

34. Skutečnost, že obsah fotodokumentace potvrzuje obsah oznámení o přestupku, je zřejmá z výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což vyplývá z rekapitulace obsahu oznámení na str. 2 a 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v konfrontaci se zjištěními z fotodokumentace a s výroky rozhodnutí.
35. Právní posouzení je jasně uvedeno na str. 6 citovaného rozhodnutí, neboť ve vztahu k žalobkyni lze dovodit v právní rovině pouze správní delikt provozovatele vozidla.
36. V další části žaloby brojila žalobkyně proti dostatečnému prokázání jednotlivých skutků. Ve vztahu k deliktu I. uvedla, že není zřejmé, zda bylo hodnocení fotodokumentace provedeno správně, tedy zda učiněné skutkové závěry mohl správní orgán z dané fotodokumentace dovodit.
37. Hodnocení fotodokumentace ke skutku I. je obsaženo na str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgán jasně uvádí, že z fotodokumentace dovodil, kde bylo vozidlo zdokumentováno, kdy bylo zdokumentováno, v jaké vzdálenosti od kolejnice a jakou povinnost tím řidič vozidla porušil. Deklarovaná zjištění odpovídají fotodokumentaci ve spise a soud nemá za to, že by bylo úkolem správního orgánu popisovat každou jednotlivou fotografii zejména v situaci, kdy se žalobkyně nebo její právní zástupce mohli zúčastnit provedení důkazů mimo ústní jednání.
38. K věrohodnosti měření a existenci kolejnice sloužící k tramvajové dopravě soud musí uvést, že podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu je v době od 5.00 do 19.00 hodin zakázáno stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Z fotodokumentace předně vyplývá zcela jasně, že se v místě nachází vedle vozidla pás kolejnic. Že se jedná o kolejnice sloužící tramvajové dopravě, prokazují bez dalších pochybností dvě fotografie, na kterých se nachází vozidlo žalobkyně a na kolejnicích vedle vozidla je zachycena tramvajová souprava. Volná vzdálenost mezi tramvajovým pásem a vozidlem zřetelně nemůže být 3,5 m, jak požaduje citované ustanovení, což vyplývá opět bez jakýchkoliv pochybností z čtvrté fotografie, kde je zachycena zadní část vozidla společně s tramvajovou soupravou a vzdálenost mezi vozem a tramvají je nanejvýš stejná, jako šířka vozidla. Z toho lze jasně dovodit, že měřidlo zobrazuje vzdálenost mezi kolejnicí a vozidlem.
39. Soud v tomto případě nemá žádné pochybnosti o dostatečnosti zjištění skutkového stavu a ani o správnosti závěrů, které správní orgán prvního stupně z fotodokumentace dovodil.
40. Za nepodložený označila závěr, že se jednalo o stání, a to s ohledem na tvrzení řidiče vozidla. Z obsahu spisu soudního i správního vyplývá, že žalobkyně nesdělila ani soudu ani správnímu orgánu, kdo byl podle ní v případě skutku I. řidičem vozidla. Ze správního spisu vyplývá, že mohl být řidičem p. H., nicméně v přestupkovém řízení toto nebylo prokázáno a sám tvrdil (ústí svého právního zástupce, že „odmítá, že by předmětné vozidlo

na daném místě zaparkoval.“). Tedy ani možný domnělý neprokázaný řidič nikdy netvrdil v řízení před správním orgánem, že by odnášel nákup, či snad byl osobou s omezenou pohyblivostí.

41. V samotném řízení před správními orgány o správním deliktu provozovatele vozidla žalobkyně byla zcela pasivní a toto tvrzení se objevuje až nyní v řízení před soudem. K podpoře svých tvrzení však nenavrhl žalobkyně v řízení před soudem žádné důkazy. Za této situace se tak jedná o pouhá tvrzení žalobkyně, která je v řízení před správními soudy povinna unést i důkazní břemeno, neboť řízení před správními soudy není ovládáno vyšetřovací zásadou. S ohledem na to, že své důkazní břemeno neunesla, soud se tímto tvrzením po věcné stránce nezabýval. Soud k tomu musí poznamenat, že nic nebrání žalobkyni, aby v řízení před soudem vznášela nová tvrzení a důkazní návrhy, ale k tomu, aby se soud těmito návrhy mohl věcně zabývat, je třeba, aby formulovala konkrétní důkazní návrhy, případně konkrétní verze skutkového děje. V případě těchto tvrzení žalobkyně neodhalila ani totožnost řidiče, tudíž lze těžko akceptovat její verzi skutkového děje, jelikož ji není ani jak ověřit. Takové tvrzení nelze než považovat za zcela účelové. Pouze na okraj soud konstatuje, že nyní předložené tvrzení je v rozporu s tvrzením původně domnělého řidiče. Z fotodokumentace vyplývá, že byla pořizována mezi 9:20 hodin a 9:38 a z oznámení městské policie o přestupku vyplývá, že vozidlo bylo otaženo v 9:45. Podle názoru zdejšího soudu rozmezí 25 minut, po které vozidlo bylo pod dohledem městské policie, bez předložení jiných důkazních prostředků plně dostačuje k závěru o „stání vozidla“, neboť podle ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu o) zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k *neprodlenému nastoupení nebo vystoupení* přepravovaných osob anebo k *neprodlenému naložení nebo složení nákladu*. Z obsahu spisu je zřejmé, že z vozidla nikdo nevystupoval ani do něj nenastupoval. *Neprodlené* naložení nebo složení nákladu jistě může trvat po určitou dobu, ale obecně ne po desítky minut, zvláště když lze presumovat, že k vozidlu musel městskou policii někdo povolat, příp. městská policie zjistila sama na místě již stojící (zastavené) vozidlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36, dle kterého je doba 30 minut je u osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení). Zároveň z fotodokumentace jasně vyplývá, že v 9:20 u vozidla řidič nebyl, tzn. musel opustit vozidlo ještě před tímto okamžikem. Z pohledu soudu lze proto na základě fotodokumentace dospět k vyvratitelné domněnce, že vozidlo na místě stálo, a s ohledem na to, že žalobkyně nenabídla žádnou jinou podloženou a hodnověrnou verzi skutkového děje, má soud stání vozidla za prokázané mimo důvodnou pochybnost.
42. Zároveň je zcela absurdní, aby městská policie vyčkávala v případě stání vozidla v blízkosti tramvajového pásu desítky minut, než přistoupí k otažení vozidla, neboť takové vozidlo jasně tvoří překážku bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci.
43. Podle žalobkyně správní orgán nijak neřešil legální definice stání a zastavení a jejich naplnění s ohledem na prokázané skutečnosti, a to ani ohledně dalších skutků. Obsah definice zastavení a stání je dán zákonem. Správní orgány jsou nuceny zabývat se těmito definicemi a jejich naplněním pouze v případě sporných skutečností. Podle názoru zdejšího

soudu v případě skutku I. byla situace natolik nesporná (a to právě i s ohledem na absenci relevantní důkazně podložené procesní obrany žalobkyně), že nebyl důvod pochybovat o stání vozidla a tudíž bylo nadbytečné se obsahem legálního pojmu zabývat.

44. Soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgán neprokázal, jak dlouho se vozidlo na daném místě nacházelo před časem 9:20, a mohlo se tak ještě jednat o pouhé zastavení, které není v rozporu s § 27 odst. 2 silničního zákona. Správní orgán prvního stupně vycházel při hodnocení naplnění skutkové podstaty deliktu ze zjištěného a zdokumentovaného stání vozidla v době od 9:20 dále. Z rozhodnutí nevyplývá, že by bylo žalobkyni přičítáno stání před 9:20 a tudíž není žádný důvod, aby tento časový úsek byl předmětem dokazování. Pokud touto námitkou míří žalobkyně do znění výroku, kde je uveden časový údaj 9:20 hodin, tak má soud za to, že je z výroku jasné patrné, že se jedná o časový údaj, kdy bylo přestupkové jednání zjištěno městskou policií.
45. Ohledně skutku II. namítá žalobkyně, že správní orgán neuvedl, jaké měření bylo provedeno a jak lze jeho výsledek dovodit právě z fotodokumentace. Rovněž podle ní není zřejmé, jak z fotodokumentace vyplývá počet jízdních pruhů, jakož ani to, z čeho správní orgán dovodil, že se jednalo o stání, a že toto stání bylo dokumentováno od 9:07 do 9:11 na daném místě a dne 20. 5. 2015.
46. V již shora citovaném rozhodnutí ve věci sp. zn. 2 As 159/2016 Nejvyšší správní soud uvedl: „[j]e tedy zřejmé, že zásadním důkazem ve věci byla fotodokumentace zachycující shora uvedené vozidlo v předmětném úseku pozemní komunikace. Pokud by tato fotodokumentace byla pořízena správně, tj. poskytovala komplexní obraz o situaci na místě samém, pak by skutkový děj, přesněji řečeno jeho objektivní stránka, byl prokázán dostatečně. Rozhodné skutečnosti by měly s přihlédnutím k okolnostem a možným zvláštnostem konkrétního případu být zaznamenány takovým způsobem, aby je v případě potřeby bylo možno podrobit důkladnému následnému přezkoumání, které umožní udělat si dostatečně přesný obraz o rozhodných aspektech údajného protiprávního jednání.“
47. V případě skutku II. čítá fotodokumentace celkem 9 fotografií poskytujících komplexní obraz o situaci samém. Samotné měření dokumentují tři fotografie, když na první je zachycen strážník a vozidlo v celkovém pohledu (str. 73 spr. spisu), na druhé strážník + měřidlo + vozidlo z pohledu z boku vozu (str. 73 spr. spisu) a na str. 75 spr. spisu je zachycen detail měřidla. Všechny fotografie jsou spojeny blízkou časovou souvislostí. Způsob měření a jeho výsledek je tak zcela jasně prokázán obsahem správního spisu.
48. Stejně tak je z fotografií patrný i počet jízdních „pruhů“. V případě předmětné komunikace není jejím středem vedena vodorovná dopravní značka V01a, V01b, V02a, V02b, V02c ani V03 a není tedy patrné rozdělení komunikace na jízdní pruhy touto značkou. Z fotodokumentace nicméně vyplývá, že v místě parkování vozidla je umožněn obousměrný provoz (str. 70 spr. spisu) a zároveň z ní vyplývá, že v místě stání vozidla byl umožněn průjezd pouze jedinému (protijedoucímu) vozidlu. Z toho vyplývá mimo vši pochybnost, že se jedná o komunikaci, která má dva pruhy.

49. Datum a čas spáchání přestupkového jednání vyplývá z data a času umístěného na fotografiích, které koresponduje s oznámením o přestupku.
50. Závěry správní orgán prvního stupně tak vyplývají z provedeného dokazování a mají oporu ve správním spise.
51. Žalobkyně poukazovala i na to, že pokud skutečně byla fotodokumentace pořízena pouze v čase od 9:01 do 9:11, nijak tato fotodokumentace neprokazuje, že by se jednalo o stání. Řidič žalobkynina vozidla přitom údajně tvrdí, že se jednalo maximálně o zastavení, neboť si pouze vyzvedával kolečkové brusle od kamaráda, a zhruba do 10 minut od zastavení s vozidlem z místa odjel. Stejně jako v případě skutku I. v samotném řízení před správními orgány o správním deliktu provozovatele vozidla žalobkyně byla zcela pasivní a toto tvrzení se objevuje až nyní v řízení před soudem. K podpoře svých tvrzení taktéž nenavrhla žalobkyně v řízení před soudem žádné důkazy. Za této situace se tak jedná o pouhá tvrzení žalobkyně, která je v řízení před správními soudy povinna unést i důkazní břemeno, neboť řízení před správními soudy není ovládáno vyšetřovací zásadou. S ohledem na to, že své důkazní břemeno neunesla, soud se tímto tvrzením po věcné stránce nezabýval. Jak již soud výše uvedl, nic nebrání žalobkyni, aby v řízení před soudem vznášela nová tvrzení a důkazní návrhy, ale k tomu, aby se soud těmito návrhy mohl věcně zabývat, je třeba, aby formulovala konkrétní důkazní návrhy, případně konkrétní verze skutkového děje. Pokud by měl soud vycházet z tvrzení ze správního řízení, že řidičem vozu byl p. L. H. N., tak je soudu z úřední činnosti známo, že se jedná o osobu, které se nedaří doručovat, tudíž jeho předvolání k případné svědecké výpovědi je prakticky nemožné. Nadto žádné tvrzení p. N. nebylo soud doloženo. Takové tvrzení nelze než považovat za zcela účelové. Zároveň podle názoru soudu ani samotné tvrzení žalobkyně o činnosti řidiče po odstavení vozidla nezavdává důvod domnívat se, že by šlo o „zastavení“ vozu ve smyslu ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, neboť se nejedná ani o *neprodlené nastoupení nebo vystoupení* přepravovaných osob ani o *neprodlené naložení nebo složení nákladu*, nýbrž o vyřízení soukromé záležitosti, přičemž pro tuto situaci platí totéž, co pro např. zastavení vozidla za účelem vyřízení nákupu, odeslání poštovní zásilky atd., tedy že to není naložení ani složení nákladu.
52. V čem musí dát soud za pravdu žalobkyni je to, že místo skutku II. není prokazováno např. konkrétní tabulkou s číslem popisným budovy, což obvykle zdejší soud považuje za nedostatek skutkových zjištění. Nicméně v této konkrétní situaci to nepovažuje za vadu takové intenzity, aby došlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Místo odstavení vozidla lze jasně identifikovat na fotografiích pomocí jiných identifikátorů, a to významných městských budov města Brna. Z fotodokumentace je patrné, že vozidlo bylo odstaveno u křižovatky silnic spojujících v (secesní dům Tivolli na fotografii č. 1. 73 spr. spisu) a budovu stavební fakulty VUT Brno (fotografie na čl. 70 spr. spisu). Jedinou spojnici obou míst je právě ulice Místo spáchání přestupkového jednání je tak jasně dané.
53. K místu spáchání přestupkového jednání si soud dovolí nad rámec uvedeného konstatovat, že považuje za projev určité lidské bezohlednosti, že řidič vozidla žalobkyně zcela

zablokoval sníženou část přístupu na pozemní komunikaci sloužící k usnadnění pohybu osob s pohybovým omezením a zároveň místo, které je zvýrazněno speciální dlažbou jako místo pro přechod vozovky pro osoby se zrakovým postižením.

54. Ke skutku III. namítala žalobkyně, že z popisu dokazování není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že se skutek stal na daném místě a daného dne, že se jednalo o zastavení. Správní orgán rovněž nijak nezmiňuje, že by se jednalo o vozidlo žalobkyně a kdy mělo ke skutku dojít. Tyto skutečnosti, které jsou uvedeny ve výroku, tak nemají oporu v odůvodnění, resp. nebyly prokázány, pokud tyto skutečnosti správní orgán dovozuje pouze z oznámení přestupku.
55. Z protokolu o provedení dokazování (str. 124 spr. spisu) vyplývá, že zhlédnutí fotodokumentace zahrnovalo zhlédnutí jak tištěné, tak elektronické podoby fotodokumentace. Na tuto skutečnost jasně poukázal i správní orgán prvního stupně na str. 4 v části ad III). Na CD, které je součástí správního spisu (čl. 116) jsou širokoúhlé originály fotografií založených na čl. 93-95 spr. spisu. Z těchto originálů vyplývá, že v jejich levém horním rohu je umístěno datování fotografií prokazující jejich pořízení dne 20. 7. 2015 v čase 10:28 hodin. S ohledem na to shledává soud tuto část námítky jako nedůvodnou, neboť i tato část fotodokumentace byla řádně jako důkaz provedena.
56. Dále namítala, že nebylo prokázáno, že by se jednalo o chodník a minimálně z půlky se o chodník před daným domem zjevně nejedná, neboť slouží též k přejezdu motorových vozidel. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat na něm (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobkyni, aby v rámci procesní obrany tvrdila a dokládala, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku nebo jeho přejíždění dovoleno, případně zpochybnil a skutečnost, že se jednalo o chodník. Soudu není vůbec zřejmé, jak dospěla žalobkyně k názoru, že část chodníku slouží k přejezdu motorových vozidel.
57. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že *„je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla zvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Obdobně Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, *„že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové*

komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.

58. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se alespoň část vozidla nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón. Skutečností, že se v místě u budovy jedná o chodník, odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi na č. l. 115 správního spisu.
59. Soudu je známo i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, které poukazuje na to, že *„správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.“* Nicméně ve věci posuzované druhým senátem Nejvyššího správního soudu *„bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace.“*
60. V nyní posuzované věci nic obdobného žalobkyně ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdila ani neprokazovala. Pouze trvala na tom, aby bylo předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru zdejšího soudu však správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z technického stavu, faktických zjištění i pasportu místních komunikací a tyto důkazy nebyly jakkoliv věrohodně zpochybněny.
61. K fotodokumentaci skutku IV. namítala žalobkyně, že správní orgán by měl odůvodnit, jak z fotodokumentace dovodil, že se vozidlo nachází právě v té malé části daného úseku komunikace a na té straně vozovky, kde značka (č. B 28) zřejmě platí. K této části námítky musí soud konstatovat, že spáchání skutku IV. není prokazováno pouze a jediné fotodokumentací z místa spáchání přestupkového jednání, ale i dalšími důkazními prostředky, a to mapovým podkladem a listinou z pasportního informačního systému Brněnských komunikací. Veškeré tyto důkazy ve svém souhrnu jasně specifikují, kde se nacházela pozemní komunikace, na které dne 24. 11. 2015 v 20:20 hodin bylo zjištěno přestupkové jednání, a i to, jaké byly možnosti zastavení na dané komunikaci, resp. jsou patrná místa, kde bylo zastavení dopravní značkou č. B 28 vyloučeno.
62. Z fotodokumentace a mapového podkladu je zřejmé, že se jedná o komunikaci s příkázaným směrem jízdy a je v ní vyloučeno zastavení. Zároveň je patrné, že se na dané komunikaci nachází místa výslovně určená k parkování, a i to, že vozidlo žalobkyně stojí zcela mimo tato místa ve směru jízdy po pravé straně. Skutečnosti uváděné žalobkyní na str. 5 žaloby ohledně zjištění ze serveru mapy.cz nemohou na prokázaném skutkovém stavu nic změnit. S ohledem na to, že správní orgán prvního stupně vycházel z mapového podkladu ze stejného serveru, jedná se tak o rozdílnou interpretaci téhož důkazního prostředku, přičemž interpretace správního orgánu prvního stupně ve spojení s ostatními důkazy obstojí.

63. Soud má za to, že se důkazy zabýval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí na str. 5 dostatečně.
64. Nedůvodné je i tvrzení, že není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že se skutek stal na daném místě a v daném čase. Datum a čas spáchání přestupkového jednání vyplývá z data a času umístěného na fotografiích, které koresponduje s oznámením o přestupku. Žalobkyně tyto údaje nijak relevantně nezpochybnila. Místo spáchání je následně doloženo vzájemným propojením fotodokumentace z místa spáchání deliktu a mapového podkladu ze serveru mapy.cz, ze kterého vyplývá jednak adresa místa a jednak i shoda budovy, u které bylo vozidlo žalobkyně zaparkováno.
65. K prokazování umístění značky č. B 28 opatřením obecné povahy soud konstatuje, že z fotodokumentace je patrné, že bylo vozidlo odstaveno v místě platnosti dopravní značky č. B 28. Žalobkyně ve správním řízení nikdy nezpochybňovala to, že by se dopravní značka v místě nenacházela, případně, že by nebyla umístěna příslušným opatřením obecné povahy. Správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod pochybovat o umístění a existenci dopravní značky, a tudíž ani se v odůvodnění zabývat existencí opatření obecné povahy, kterým byla značka umístěna.
66. Jestliže žalobkyně dále namítala, že správní orgán neodůvodnil a ani neprokázal, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, tak soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, která existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“. Ze zjištěného důkazního stavu nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení na chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobkyně.
67. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „[p]lovinnost tvrzení a zejména

prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti". Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje i v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

68. V případě dílčí námitky, že správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o stání nebo o zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky těchto pojmů podle § 2 písm. n), o) silničního zákona se jedná o opětovné obecné uplatnění námitky, která byla konkrétně uváděna u jednotlivých skutků. Ve vztahu ke skutku I. a II. odkazuje soud na výše uvedené, ve vztahu ke skutku III. a IV. soud konstatuje, že je irelevantní zabývat se definicemi těchto pojmů, neboť v případě obou skutků je porušením zákona již zastavení.

69. Soud neshledal ani to, že by správní orgány pochybily při úvahách o materiální stránce deliktů. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*

70. Uvedeným soud nikterak nepochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).

71. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobkyně netvrdila. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobkyně, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici, neboť skutečnosti příkladmo uváděné žalobkyní se primárně týkají jednání řidiče a mají tak primárně význam pro případnou sankci za přestupek. Soud k tomu poukazuje na to, že dostatečností odůvodnění sankce se zabýval výše a pro stručnost na toto hodnocení proto odkazuje.

72. Důvodem pro zrušení není ani tvrzení, že správní orgán nijak neodůvodnil závěr, že údajné správní delikty jsou projednatelné v blokovém řízení a že údajné porušení pravidel vykazuje znaky přestupku. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně

vyplývá, jaká přestupková jednání byla základem pro vyvození odpovědnosti žalobkyně za správní delikt. Z náhledu správního orgánu prvního stupně na dostatečnost provedeného dokazování a z uvedené skutkové i právní kvalifikace přestupkového jednání lze jasně dovodit, zda jsou naplněna zákonná kritéria pro závěr o tom, zda by bylo možné projednat přestupek v blokovém řízení.

73. Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání deliktu bylo možno projednat přestupek uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. V případě zjištěných porušení právních povinností se nejednalo o přestupky, který by bylo možné projednat jen na návrh. Ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace přestupkového jednání nevyplývá, že by platila výjimka, dle které nebylo možno projednat v blokovém řízení přestupek, jelikož byl spáchán opakovaně a za spáchání takového přestupku se ukládá vyšší sankce.
74. Podle názoru zdejšího soudu, pokud ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace vyvodil správní orgán prvního stupně právní závěr ve vztahu k možnostem projednání přestupkových jednání v blokovém řízení, je dostatečný, pokud tento právní závěr toliko konstatuje, neboť se jedná pouze o zhodnocení naplnění podmínek § 84 zákona o přestupcích. Nadto žalobkyně ani netvrdí, že by dotčená přestupková jednání nebylo možné sankcionovat v blokovém řízení.
75. Pouze na okraj soud konstatuje, že § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich při srovnání obou ustanovení nepřináší pro žalobkyni příznivější úpravu.
76. Totéž platí o závěru správního orgánu prvního stupně o tom, že jednání vykazuje znaky přestupku. Argumentace tím, že se správní orgán nezabýval zaviněním řidiče, je z povahy věci nedůvodná, neboť v případě zjištění všech znaků přestupku by byl postižen řidič vozidla za přestupek. V případě správního deliktu provozovatele vozidla je dostačující, pokud zjištěné jednání vykazuje objektivní znaky přestupku, přičemž je zřejmé, že nutně musí absentovat zjištění osoby pachatele a v důsledku toho i zjištění jeho subjektivní stránky přestupku.
77. Zároveň namítala žalobkyně šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
78. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných

situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.

79. Tato námitka není důvodná. Pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané Mgr. Voříškem ve věcech správních deliktů provozovatelů se vyznačují taktéž šablonovitostí (formulářovitostí), neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu.

Vady výroku

80. V další části žaloby brojící proti vadám výroku žalobkyně předně namítla, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona.
81. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
82. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobkyni „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédnou pouze k námitce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
83. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu

z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 7 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující.

84. K nedostatečnému odkazu na ustanovení §10 zákona o silničním provozu soud uvádí, že citované ustanovení je ve výrocích rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu“.
85. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
86. Lze souhlasit se žalobkyní potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobkyni, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobkyně tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který jí je kladen za vinu.
87. Podle názoru zdejšího soudu tato část námitky týkající se možnosti subsumpce jednání pod právní normu není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“
88. Správní orgán prvního stupně ve všech výrocích předně uvedl, že žalobkyně jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
89. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v:
- /skutek I./ v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k)

zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v ... dne 20. 3. 2015 v 9.20 hodin,

/skutek II./ v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 20. 5. 2015 v 9.10 hodin,

/skutek III./ v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 20. 7. 2015 v 10.29 hodin,

/skutek IV./ v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 24. 11. 2015 v 20.25 hodin.

90. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis přestupkových jednání uvedením míst, dne a času a způsobu spáchání.
91. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
92. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobkyně ani řidiče jejího vozidla, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by

bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, které by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) obecně preciznější formulaci popisu porušení povinností a pravidel provozu na pozemní komunikaci např. tím, že bude jasně specifikováno zastavení v křižovatce, stání na chodníku, atp., tak v nyní posuzované věci ostatní popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasne nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

93. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „*Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.*“
94. Argumentace žalobkyně pak zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jediné způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Samotné skutkové věty výroků „jednání spočívající v neoprávněném zastavení a stání na pozemní komunikaci určené adresou v konkrétní den a hodinu“ jasne popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobkyně vyplývajícího ze skutkové věty.
95. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně správně právně kvalifikován.
96. Nedostatek vyjádření absence následku jednání žalobkyně v podobě dopravní nehody namítala žalobkyně i ve vztahu k výroku rozhodnutí. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

97. Podle názoru soudu žalobkyně nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobkyně obsahuje natolik jasná vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktních jednání, že jejich subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.
98. Pokud žalobkyně namítala, že z výroku rozhodnutí vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla a výrok připouští i takový výklad, že se správní delikt stal jindy a jinde, než kde a kdy byl obecní policií zjištěn, musí soud konstatovat, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec, tedy vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že takový požadavek na prokazování skutkového stavu by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
99. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je dle názoru soudu to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem. To v daném případě podle názoru zdejšího soudu prokázáno bylo.
100. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněně namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobkyně. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání,

popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání.

101. Podle soudu že správní orgán ani nepřekročil svou pravomoc, pokud výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobkyni známo, neboť sama odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Nedostatky oznámení o zahájení řízení (příkaz) a dotčení práva na obhajobu

102. Řízení proti žalobkyni nebylo zahájeno příkazem a příkaz v posuzované věci vůbec vydán nebyl, a proto nemůže trpět žádnými nedostatky skutkové a právní kvalifikace. Řízení proti žalobkyni bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 27. 2. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v zahájení řízení.
103. Závěrem této části námitek žalobkyně tvrdila, že místo přestupku je ve výroku III. a IV. nedostatečně specifikováno. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že určení místa přestupkového jednání prostřednictvím adresy některého z blízkých domu může být nepřesné, neboť pouze rámcově označuje místo spáchání přestupkového jednání tak, aby byla vyloučena jeho zaměnitelnost s jiným skutkem. Jistě si lze představit, že by bylo lepší vymezovat místo zcela konkrétně např. prostřednictvím GPS souřadnic, nicméně pokud nehrozí zaměnitelnost skutku, lze akceptovat i vymezení místa spáchání s určitou nutnou mírou nepřesnosti danou umístěním jednotlivých staveb, ke kterým správní orgán ukotví místo spáchání deliktu.

Společné řízení

104. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobkyně takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud má za to, že žalobkyně sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující.
105. Žalobkyně navrhla k provedení důkazem výzvy k úhradě určené částky označené spisovými značkami bez uvedení data, tyto výzvy však soudu nedoložila. Netvrdila však, že by ve vztahu k těmto výzvám bylo již vedeno řízení proti provozovateli vozidla, nadto že bylo již rozhodnuto, ani jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jejích práv.
106. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „*hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.*“
107. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. Žalobkyně namítala paušálně dotčení svých procesních práv, nicméně z uvedené námitky nelze dovodit, že by v případě projednávané věci došlo k souběhu přestupků tak, aby byla porušena zásada absorpce sazeb.

Retroaktivita

108. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
109. Sankce byla žalobkyni ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží

pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

110. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobkyně a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správního znění zákona a správně posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobkyni nemohlo vzniknout žádné dotčení na jejích právech.

Protiústavnost

111. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobkyní vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Zavinění

112. Ani námitku nezákonnosti legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a jejích důsledků neshledal soud důvodnou. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobkyně, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobkyni příznivější, neboť její zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
113. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve

Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.

114. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
115. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
116. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
117. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobkyně zcela bezvýznamné její tvrzení, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a

nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

118. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
119. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.